

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 13^ο

ΙΣΧ
ΝΗΚΑ

ΙΟΥΝΙΟΣ 2008 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 150

Πολιτεία

Τριάς 'Αγία, δόξα σοι...

Δέκα έννέα αιώνες παρήλθον, άφ' ότου ό 'Απόστολος Παύλος, διερχόμενος τήν πόλιν τών 'Αθηνών και θεωρών τά ιερά αύτης μνημεία, ανέκάλυψε βωμόν φέροντα τήν έπιγραφήν: "άγνώστω Θεώ" (Πράξ. ιζ' 23). Δέν ύπάρχει άμφιβολία, ότι ό βωμός ούτος άνηγέρθη ύπό τών καλύτερων έκπροσώπων τής άνθρωπίνης σκέψεως, ύπό σοφών, οί όποιοί έφθασαν τά ύψιστα όρια της γνώσεως. Τά όρια ταύτα παραμένουν άπαραβίαστα έως τών ήμερών ήμών διά τήν φυσικήν νόησιν του άνθρώπου, διότι δέν είναι δυνατόν νά φθάση τις εις τήν γνώσιν του Θεού μέσω τής όρθολογιστικής σκέψεως.

Είναι άληθές ότι ή κτιστή φύσις του κατ' εικόνα και καθ' όμοίωσιν του Δημιουργού Θεού πλασθέντος άνθρώπου ένέχει ούχι μόνον τήν δυνατότητα νά δεχθῆ τήν Θεϊάν 'Αποκάλυψιν, αλλά και τήν ικανότητα νά αντίληφθῆ κατά τινα τρόπον τό Θεϊον 'Όν. Πάντως αί άνθρώπινα έννοιαι δέν οδηγούν εις τήν άληθινήν γνώσιν του Θεϊου Μυστηρίου.

Ο Θεός δέν γνωρίζει ούτε ζηλοτυπία, ούτε φιλαυτία, ούτε φιλοδοξία. Τό Πνεύμα του Θεού παρακολουθεϊ τόν άνθρωπον ταπεινώσ και ύπομονητικώς εις πάσας τάς όδους τής ζωής αύτου, διά νά γνωρισθῆ εις αύτόν, και ούτω νά καταστήσῃ αύτόν μέτοχον τής Θεϊας Αύτου αιωνιότητος. Διό και εις έκάστην εποχήν ό άνθρωπος ήδυνήθη νά φθάσῃ, έν τινι μέτρω, εις τήν γνώσιν του άληθινου Θεού. 'Εν τούτοις, ήτο άπολύτως άπαραίτητον νά άποκαλύψῃ Αύτός Ούτος ό Θεός εις τόν άνθρωπον τήν Εικόνα του Εϊναι Αύτου ύπό μορφήν προσιτήν εις αύτόν. 'Εκτός του έλθόντος έν σαρκί Χριστου ούδεμία φιλοσοφική έμπειρία, μυστική ή πνευματική, επιτρέπει εις τόν άνθρωπον νά γνωρίσῃ τό Θεϊον 'Όν ως Πραγματικότητα μίαν, άπόλυτον και άκατάληπτον έν Τρισίν 'Υποστάσεσιν, αί 'Όποιαί είναι άπόλυτοι, αναλλοίωτοι και असύλληπτοι, τούτέστιν ως Τριάδα όμοούσιον και άχώριστον.

Εν τῇ ιστορία τής Θεϊας οικονομίας τής σωτηρίας ήμών ύπάρχουν ώρισμένα "στιγμαί", τάς όποίας ή 'Εκκλησία θεωρεϊ ιδιαίτέρως σπουδαίας, και τήν μνήμην τών όποιων προβάλλει καθ' έκαστον έτος διά τών 'Εορτών. 'Η χρονολογική σειρά τών γεγονότων τούτων είναι ή εξής: 'Ο Εύαγγελισμός, ή Γέννησις, τά Θεοφάνεια, ή Μεταμόρφωσις, τά Πάθη, ή 'Ανάστασις, ή 'Ανάληψις και ή Κάθοδος του 'Αγίου Πνεύματος. 'Εκάστη τών "στιγμών" τούτων τής 'Αποκαλύψεως του Θεού εις τόν άνθρωπον συνδέεται όργανικώς και άδιασπαστως μετά πασών τών άλλων. 'Εν τούτοις ή ήμέρα τής Πεντηκοστής, καθ' ήν έορτάζομεν τήν κάθοδον του 'Αγίου Πνεύματος, σηματοδοτεϊ τήν πλήρωσιν τής 'Αποκαλύψεως του Παντοδυνάμου Θεού και Κτίστου τών Πάντων.

† Αρχιμ. Σωφρονίου

Γερόντων

✘ "Όταν δίνης έλεημοσύνη, νά μήν έξετάξης τί είναι τό πρόσωπο πού του δίνεις, άν είναι καλός ή κακός άνθρωπος. 'Εσύ, όταν μπορείς, νά δίνης, χωρίς νά έξετάξης. 'Η έλεημοσύνη έξαλείφει πλήθος άμαρτιών.

✘ "Όσο μπορείς, άπόφευγε τά έξω. Κλείσου στό δωμάτιό σου. Σφίξε τόν ου

σου νά άνοιξη και νά δῆς πνευματικό φώς. Νά λές πότε νά φτάσης στό δωμάτιό σου, για νά κλεισθῆς. Στήν αρχή θά πιέσης τόν έαυτό σου, μετά όμως θά πληρωθῆς καλά γι' αύτό. Τό δωμάτιό σου θά σέ τραβάη νά μελετᾶς και νά προσεύχεσαι. "Αν έσύ δέν είσαι ένισχυμένος, πώς θά ένισχύσης άλλους; 'Ο κόσμος τρέχει στήν 'Εκκλησία, για νά ικανοποιήσῃ τήν δίψα τής ψυχῆς του. Τί θά δώσουμε, άν δέν έχουμε, και πώς θά έχουμε, άν δέν ζητήσουμε από τόν Θεό;

† Γέρων 'Ιερώνυμος

✘ 'Ο κόσμος σήμερα έχει ανάγκη από καλούς πνευματικούς... "Αν υπήρχαν καλοί πνευματικοί, δέν θά υπήρχαν τόσοι ψυχίατροι.

✘ 'Ο καλός Θεός πρώτα έξετάζει τήν χωρητικότητα τής καρδιάς και μετά στέλνει ανάλογα και τήν άγάπη Του. "Όλα αύτά μπορεί νά τά πετύχῃ ό άνθρωπος, μετά από τόν κατά δύναμιν άγώνα, έφ' όσον κατορθώσῃ νά γνωρίσῃ τό άτομό του. "Όταν γνωρίσῃ τό άτομό του, τότε του γίνεται ή διάσπαση του άτομου του και έκτοξεύεται στό πνευματικό διάστημα. Διότι όταν γνωρίσῃ τό άτομό του, θέλει δέν θέλει θα ταπεινωθῆ και, όταν ταπεινωθῆ, ύποχρεωτικώς θά έλθῃ ή Χάρις του Θεού στό πλάσμα Του.

† Γέρων Παΐσιος

✘ 'Αμέτρητα χρήματα πέρασαν από τά χέρια μου, αλλά όλα πήγαν στόν προορισμό τους, στους πάσχοντες, στους φτωχούς, στους έχοντας ανάγκη. 'Εγώ δίνω ένα και ό Θεός μου δίνει δέκα.

† Γέρων 'Ιάκωβος

✘ Καθώς κάθε πράγμα, πού κατασκευάζει ό άνθρωπος, δέν μπορεί νά καταλάβῃ τόν άνθρωπο, έτσι κι έμεις δέν μπορούμε νά καταλάβουμε τόν άκατάληπτο Δημιουργό.

✘ Οί άνθρωποι αντί νά κοιτάζουν άνω, όπως φερώνυμως πρέπει, έκ του άνω θρώσκω, πού σημαίνει βλέπω τά άνω, κοιτάζουν κάτω τά πάθη τους, τήν άσέλγεια, τήν άσέβεια, τήν ύποκρισία, τήν άσωτία.

† Γέρων 'Ανθιμος 'Αγιαννανίτης

Πρίν από κάθε λόγο προηγείται ή σκέψις. Έτσι και ή μνήμη του θανάτου και των αμαρτιών μας προηγείται από τὰ δάκρυα και τὸ πένθος. Διὰ τοῦτο και τὰ ἐτοποθετήσαμε στήν φυσική τους θέσι και σειρά του λόγου.

Ἡ μνήμη του θανάτου εἶναι καθημερινός θάνατος. Καί ή μνήμη τῆς ἐξόδου μας από τήν ζωή αὐτή, εἶναι συνεχής στεναγμός.

Ἡ δειλία του θανάτου εἶναι φυσικό ἴδιωμα του ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον ὀ-

φείλεται

στήν πα-

ρακοή του

Ἀδάμ. Ὁ

τρόμος, ὀ-

μως, του θα-

νάτου ἀ-

ποδεικνύει, ὅτι ὑπάρχουν αμαρτίες, γιά τίς ὁποῖες δέν ἐδεί-

χθηκε μετάνοια.

Ὅπως ὁ ἄρτος εἶναι ἀναγκαιότερος από κάθε ἄλλη τροφή, ἔτσι και ή σκέψις του θανάτου εἶναι ἀναγκαιότερη από κάθε ἄλλη πνευματική ἐργασία.

Ἐκεῖνος, πού καθημερινά περιμένει τόν θάνατο, εἶναι ὅπωςδῆποτε δόκιμος και σπουδαῖος ἀγωνιστής. Ἐνῶ ἐκεῖνος, πού τόν ἐπιθυμεῖ κάθε ὥρα, εἶναι ἅγιος.

Μερικοί εὐσεβεῖς ἔχουν τήν ἀπορία και ζητοῦν νά μάθουν, γιὰτί ἄραγε, ἀφοῦ τόσο πολύ μᾶς εὐεργετῆ ή μνήμη του

ἐνθυμηταί ἀκόμη τούς ἁγίους ἀγγέλους, τόν χωρισμό τῆς ψυχῆς του από τὸ σῶμα, τήν συνάντησι μέ τὰ τελώνια του ἄερος, τήν ἀπόφασι του Κριτοῦ, τήν κόλασι.

Ἀπό μεγάλες ἐργασίες ἀρχίσαμε, (ὅπως εἶναι ή ἀγάπη του Θεοῦ), και καταλήξαμε σ' αὐτές, πού μᾶς προστατεύουν από πτώσεις, (ὅπως εἶναι ὁ φόβος τῆς κολάσεως).

Θά σοῦ παρουσιάσω τήν ἱστορία του Ἰησοῦ του Χωρηβίτου. Αὐτός ζοῦσε ἀμελέστατα, χωρίς τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον γιά τήν ψυχή του. Κάποτε, λοιπόν, συνέβη νά ἀσθε-

νήση βαρύ-

τατα και νά

φθάση στό

σημεῖο, ὥ-

στε ἀκρι-

βῶς ἐπί

μία ὥρα νά

φαίνεται

ὅτι ἀπέθανε. Συνῆλθε, ὅμως, ὅποτε μᾶς ἰκετεύει ὅλους νά φύγωμε ἀμέσως. Καί ἀφοῦ ἔκτισε τήν πόρτα του κελλιοῦ του, ἔμεινε κλεισμένος μέσα δώδεκα χρόνια, χωρίς νά ὀμιλήση καθόλου μέ κανέναν.

Ὅλο αὐτό τὸ διάστημα δέν γευόταν τίποτε ἄλλο, ἐκτός από ψωμί και νερό. Καθόταν μόνο ἐκστατικός ἐμπρός σέ ἐκεῖνα πού εἶδε στήν ἐκστασί του. Τόσο πολύ σκεπτικός, ὥστε ποτέ πλέον δέν ἄλλαξε ή ἐκφρασίς του. Καί πάντοτε σάν ἀφηρημένος, χύνοντας ἀθόρυβα και συνεχῶς θερμά δάκρυα.

ΜΝΗΜΗ

ΘΑΝΑΤΟΥ

θανάτου, ὁ Θεός μᾶς ἀπέκρυψε τήν ὥρα του, χωρίς νά καταλαβαίνουν, ὅτι μέ αὐτόν ἀκριβῶς τόν τρόπο ὁ Θεός ἐπιτυχᾶνει θαυμάσια τήν σωτηρία μας!

Αὐτός πού θέλει νά διατηρῆ πάντοτε μέσα του τήν μνήμη του θανάτου και τῆς Κρίσεως του Θεοῦ, ἐνῶ συγχρόνως ἀφήνει τόν ἑαυτό του νά περισπᾶται σέ φροντίδες και μέριμνες ὑλικές, ὁμοιάζει μέ ἐκεῖνον πού, ἐνῶ κολυμβᾶ, θέλει ταυτόχρονα νά κτυπᾶ παλαμάκια.

Ἡ ζωηρά μνήμη του θανάτου ὀλιγοστεύει τὰ φαγητά. Καί ὅταν περικόπτονται μέ ταπεινοσύνη τὰ φαγητά, κόπτονται μαζί και τὰ πάθη.

Ἡ ἀναλγησία (σκληρότης) τῆς καρδιάς φέρνει πώρωσι στον νοῦ, και τὰ πολλά φαγητά ξηραίνουν τίς πηγές των δακρύων. Ἡ δίψα και ή ἀγρυπνία πιέζουν τήν καρδιά. Καί ὅταν πιεσθῆ ή καρδιά, ἐκπηδοῦν τὰ δάκρυα.

Ὁ νοῦς του "πρακτικοῦ" μπορεῖ νά ἀσκῆ πολλῶν εἰδῶν ἐργασίες. Νά σκέπτεται δηλαδή τήν ἀγάπη πρὸς τόν Θεόν, νά ἐνθυμηταί τόν Θεόν, νά ἐνθυμηταί τήν οὐράνιον βασιλεία, νά ἐνθυμηταί τόν ζῆλο των Μαρτύρων, νά ἐνθυμηταί ὅτι ὁ Θεός εἶναι πανταχοῦ παρών, ὅπως ὁ Ψαλμωδός πού ἔλεγε, "προωρώμην τόν Κύριον" κλπ. (Ψαλμ. ιε' 8). Νά

Μόνο ὅταν πλησίασε ή ὥρα του θανάτου του, ἀποφράξαμε τήν πόρτα και εἰσήλαμε μέσα. Καί ἀφοῦ πολύ τόν παρακαλέσαμε, τοῦτο μόνον μᾶς εἶπε: "Συγχωρῆστε με, ἀδελφοί. Αὐτός πού ἐγνώρισε τί σημαίνει μνήμη θανάτου, δέν θά μπορέση πλέον νά ἀμαρτησῆ". Ἐμεῖς δέ ἐθαυμάζαμε βλέποντας τόν ἄλλοτε ἀμελέστατο νά ἔχη μεταμορφωθῆ τόσο ἀπότομα μέ τήν μακαριστή αὐτή ἀλλαγῆ και μεταμόρφωσι. Καί ἀφοῦ τόν ἐθάψαμε μέ εὐλάβεια στό κοιμητήριό πού εὑρίσκεται κοντά στό κάστρο, ὕστερα από μερικές ἡμέρες ἀναζητήσαμε τὸ ἅγιό του λείψανο, ἀλλά δέν τό εὐρήκαμε.

Μέ τό θαυμαστό αὐτό σημεῖο ὁ Κύριος ἐπληροφόρησε πόσο εὐάρεστα δέχθηκε τήν ἐπιμελημένη και ἀξιέπαινη μετάνοιά του, ὅλους ἐκεῖνους πού θά ἀπεφάσιζαν νά διορθωθοῦν, ὕστερα από πολλή ἀκόμη ἀμέλεια.

Δέν εἶναι δυνατόν, εἶπε κάποιος, δέν εἶναι δυνατόν νά περάσουμε μέ εὐσέβεια τήν σημερινή ἡμέρα, ἐάν δέν τήν λογαριάσουμε σάν τήν τελευταία τῆς ζωῆς μας. Καί εἶναι ἀξιοθαύμαστο, ὅτι κάτι παρόμοιο ἐξέφρασαν και οἱ Ἕλληνες φιλόσοφοι, οἱ ὁποῖοι ἐχαρακτήρισαν τήν φιλοσοφία "μελέτην θανάτου".

του Ἁγίου Ἰωάννου τῆς

ΤΑΪΖΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

Υ πάρχει ένα θαυμάσιο γεγονός από την ζωή του Άγιου Όνουφρίου, τόν όποιο εορτάζει ή Έκκλησία μας στίς 12 Ιουνίου. Όταν ήταν πολύ μικρός, μπήκε σ' ένα Κοινόβιο, άγνωστο πώς. Μεγάλος ανεχώρησε γιά τήν έρημο, όπου έζησε 60 χρόνια, χωρίς νά δη ποτέ άνθρωπο. Ήταν γυμνός, αλλά όλόκληρο τό σώμα του έκαλύπτετο από τήν μακρυά γενειάδα του, πού έφθανε μέχρι τό έδαφος, καθώς και από τά μαλλιά του και τίς μεγάλες τρίχες του όλου σώματος.

Τόν μεγάλο αυτό Άγιο τόν ανέκάλυψε ό Όσιος Παφνούτιος, στόν όποιο εδιηγήθη τά τής όσιακής και έρημικής ζωής του. Όταν, λοιπόν, ήταν πολύ μικρός, 5-6 ετών, και ζούσε στό Κοινόβιο, συνέβη τό εξής: Ός μικρός πού ήταν, έτρεχε στόν τραπεζάρη και του ζητούσε ψωμί, έλιές, φρούτα... Κάποτε, όμως, ό τραπεζάρης πρόσεξε, ότι έπαιρνε συχνότερα ψωμί και εξαφανίζόταν.

- Κάποιο ζώακι θά ταΐζει, σκέφθηκε.

Αυτό συνεχίστηκε γιά καμιά εβδομάδα.

- Άς πάω νά δώ, είπε μέσα του ό τραπεζάρης, πού τά πηγαίνει αυτά πού του δίνω.

Πράγματι, τόν παρακολούθησε και τόν είδε νά μπαίνει στό Καθολικό τής Μονής και νά κλείνει πίσω του τήν πόρτα. Έτρεξε γρήγορα στό παράθυρο και μ' αυτά πού είδε, γούρλωσαν τά μάτια του... Ό μικρός κουβέντιαζε μέ τό Βρέφος Ήσους, πού εύρίσκετο στην άγκαλιά τής Θεοτόκου, στην εικόνα του Τέμπλου!

- Σου έφερα και σήμερα ψωμάκι, έλεγε στόν Χριστούλη, μιά και δέν σε ταΐζει κανείς... ούτε και ή μαμά Σου...

Και άπλώνοντας τό χέρι, του έδωσε μιά φέτα ψωμί... Και ό Κύριος Ήσους Χριστός, πού ήταν μικρό παιδάκι στην ιερή εικόνα, άπλωσε τό χεράκι Του, πήρε τό ψωμί... και, όπως μάζεψε τό χεράκι Του μαζί μέ τό ψωμάκι, εξαφανίστηκε τό ψωμί μέσα στην εικόνα!...

Εύθύς άμέσως ό τραπεζάρης, μέ τήν ψυχή γεμάτη έκπληξι και δέος, έτρεξε στόν Ήγούμενο και του διηγήθηκε τί συνέβη. Τότε ό Ήγούμενος του έδωσε έντολή νά μήν δώσουν του παιδιού καθόλου ψωμί, αλλά όταν παρακλητικά θά ζητούσε, νά του λέγουν:

- Νά πās νά ζητήσης και νά σου δώση ψωμί Έκείνος, τόν Όποϊον μέχρι χθές έσύ ταΐζες.

Σήν επομένη ήμέρα, βλέποντας ό μικρός Όνούφριος ότι δέν του δίδουν ψωμί και τόν στέλνουν νά ζητήση από Έκείνον, πού μέχρι τότε έτρεφε, έτρεξε άμέσως στην Έκκλησία και, πηγαίνοντας μπροστά στην εικόνα, είπε στόν Χριστούλη:

- Χριστούλη μου, δέν μου δίνουν ψωμάκι και μου είπαν νά Σου πώ νά μου δώσης από τό δικό Σου. Τώρα, πού θά τό βρης Έσύ, δέν ξέρω!

Και -ώ του θαύματος!- άπλωσε τό μικρό Του χεράκι τό Βρέφος Ήσους από τήν άγάλη τής Παναγίας Μητρός Του, και του έδωσε ένα τεράστιο ψωμί, τόσο μεγάλο, πού δέν μπορούσε νά τό σηκώση. Μοσχομύριζε δέ τόσο πολύ, πού τό ούράνιο αυτό άρωμα άπλώθηκε σ' όλο τό μοναστήρι και στόν γύρω τόπο.

Εκκλητικοί και έκθαμβοί οί μοναχοί από τά γενόμενα, είδαν τόν πενταετή Όνούφριο νά βγάξη τόν τεράστιο αυτό άρτο έξω, μετά πολλού πολλού κόπου. Γιά πολλές ήμέρες έτρωγαν, έτρωγαν, χόρταιναν, αλλά ό ούράνιος άρτος ήταν και παρέμενε άδαπάνητος. Είναι αυτό πού λέγει βεβαιωτικά ή Έκκλησία μας στην Θεία Λατρεία: "Ό πάντοτε έσθιόμενος και μηδέποτε δαπανώμενος".

Άπό τότε εύλαβούντο πολύ τόν μικρόν Όνούφριο, διότι εγνώριζαν πλέον, ότι μέ τήν αύξησι τής ηλικίας του, θά ηύξανετο και ή αγιότης του. Θά έγίνετο ένας μεγάλος Άγιος... όπως και έγινε.

Άπό τέτοιο ούράνιο άρτο έτρέφετο ό Άγιος Όνούφριος, όταν γιά εξήντα όλόκληρα χρόνια ζούσε στην έρημο.

**Άπό τό βιβλίό "Εμπειρίες κατά τήν Θεία Λειτουργία"
Πρωτοπρεσβυτέρου Στ. Αναγνωστοπούλου**

Από το γερωντικό

"Ένας μόνο ψαλμός » αλλά '» μέ ταπεινώσι

Ενας νέος μοναχός πήγε στόν Άββά Θεόδωρο τής Φέρμης, νά του πη τήν στενοχώρια του.

- Στόν κόσμο νήστευα πιά πολύ, Άββά, έκανα συχνές άγρυπνίες, είχα στην προσευχή μου κατάνυξι και δάκρυα κι έκρυβα στην καρδιά μου πολλή φλόγα γιά κάθε θεάρεστο έργο. Έδώ στην έρημο τά έχασα όλα αυτά και φοβάμαι πώς δέν θά σωθ ή ψυχή μου.

- Έκείνα πού έκανες στόν κόσμο, παιδί μου, του είπε ό σοφός Γέροντας, δέν ήταν παρά έργο κενοδοξίας, γιά τόν ανθρώπινο έπαινο. Ό Θεός δέν τά δεχότανε. Έκει ό διάβολος δέν σε πολεμούσε, ούτε τήν προθυμία σου εμπόδιζε, άφου δέν είχες καμιά ώφέλεια άπ' αυτή. Τώρα όμως, πού κατατάχθηκες πιά όριστικά στού Χριστού μας τόν στρατό, ώπλίστηκε κι εκείνος έναντίον σου. Μάθε όμως, πώς άρέσει πιά πολύ στόν Κύριό μας ένας μόνο ψαλμός, πού λές εδώ στην έρημο μέ ταπεινώσι, από χίλιους πού έλεγες εκεί μέ κενοδοξία και δέχεται μέ περισσότερη εύχαρίστησι τήν νηστεία μίας ήμέρας, πού κάνεις εδώ κρυφά, παρά όσες έκανες φανερά όλόκληρες εβδομάδες.

- Τώρα δέν κάνω τίποτε, επέμενε ό νέος. Έκει ήμουν καλύτερος.

- Και πού νομίζεις άκόμη πώς στόν κόσμο ήσουν πιά καλός, του είπε αυστηρά ό Άββάς Θεόδωρος, είναι ύπερηφάνεια. Τήν ίδια γνώμη γιά τόν εαυτό του είχε κι ό Φαρισαίος τής παραβολής και κατακρίθηκε. Λέγε, παιδί μου, πώς ποτέ δέν κατώρθωσες κανένα καλό, γιά νά σωθης. Έτσι δικαίωθηκε κι ό τελώνης. Πιά άρεστός είναι στόν Θεό ό άμαρτωλός, μέ τή συντριμμένη καρδιά και τίς ταπεινές σκέψεις, από τόν ύψηλόφρονα ενάρετο.

Ή γεμάτη πείρα διδασκαλία του Γέροντα συνέτισε τόν νέο μοναχό.

- Χάρι σε σένα, Άββά, του είπε μ' εύγνωμοσύνη, καθώς τόν άποχαιρετούσε γιά νά φύγη, σώθηκε ή ψυχή μου σήμερα.

Ο Γιωργάκης από τό Θιβέτ

Ήρθε κάποτε στο "Άγιον Όρος και γύριζε στα μοναστήρια ένας νέος ηλικίας 16-17 χρόνων, ο Γιωργάκης. Από ηλικίας τριών ετών οι γονείς του τον έβαλαν σε βουδδιστικό μοναστήρι στο Θιβέτ. Προχώρησε πολύ στην γιόγκα, έγινε τέλειος μάγος, μπορούσε να καλή όποιον δαίμονα ήθελε. Φορούσε μαύρη ζώνη και ήξερε τέλεια καράτε. Μέ την δύναμη του Σατανά έκανε επιδείξεις, πού προξενούσαν εντύπωση. Χτυπούσε με τό χέρι του μεγάλες πέτρες και έσπαζαν σαν καρύδια. Μπορούσε να διαβάξη κλειστά βιβλία. Έσπαζε στην παλάμη του φουντούκια, έπεφταν κάτω τά τσόφλια και οι καρποί έμεναν κολλημένοι στο χέρι του.

Κάποιοι μοναχοί έφεραν μιά μέρα τόν Γιωργάκη στον Γέροντα Παΐσιο, για να τόν βοηθήση. Ο Γιωργάκης έρώτησε τόν Γέροντα, τί δυνάμεις είχε και τί μπορούσε να κάνη. Ο Γέροντας απάντησε ότι ο ίδιος δέν έχει καμιά δύναμη και ότι όλη ή δύναμη είναι του Θεού.

Ο Γιωργάκης, θέλοντας να επιδείξη την δύναμή του, συγκέντρωσε τό βλέμμα του σε μιά μεγάλη πέτρα, πού ήταν σε απόσταση, και ή πέτρα έγινε θρύψαλα. Τότε ο Γέροντας σταύρωσε μιά μικρή πέτρα και του είπε να την σπάση κι αυτήν. Ο Γιωργάκης συγκέντρωσε όλη την προσοχή σ' αυτήν, έκανε τά μαγικά του, αλλά δέν κατάφερε να την σπάση. Τότε άρχισε να τρέμη και οι σατανικές δυνάμεις, πού νόμιζε ότι ήλεγχε, μή μπορώντας να σπάσουν την πέτρα, στράφηκαν έναντίον του και τόν έκσφενδόνισαν στην άλλη όχθη του ρέματος. Ο Γέροντας τόν μάζεψε σε άθλια κατάσταση.

Αλλη φορά", διηγήθηκε ο Γέροντας Παΐσιος, "ένώ συζητούσαμε, σηκώθηκε ξαφνικά, μου έπιασε τά χέρια και μου τά γύρισε προς τά πίσω. "Αν μπορη, άς έρθη να σ' ελευθερώση ο Χατζεφεντής", μου είπε. Τό αισθάνθηκα σαν βλασφημία. Κούνησα έτσι λίγο τά χέρια μου και τινάχθηκε πέρα. Μετά, σαν αντίδραση, πήδησε ψηλά και πήγε να μέ χτυπήση μέ τό πόδι του, αλλά τό πόδι του σταμάτησε κοντά στο πρόσωπό μου, σαν να βρήκε ένα άόρατο εμπόδιο! Μέ φύλαξε ο Θεός.

Τήν νύχτα, τόν κράτησα και κοιμήθηκε στο κελλί μου. Οι δαίμονες τόν έσυραν μέχρι κάτω στον λάκκο και τόν έδειραν για την άποτυχία του. Τό πρωί, σε κακή κατάσταση, τραυματισμένος, γεμάτος άγκάθια και χώματα, ώμολογούσε: "Μέ έδειρε ο Σατάν, γιατί δέν μόρεσα να σε νικήσω".

Ο Γέροντας έπεισε τόν Γιωργάκη να του φέρη τά μαγικά βιβλία και τά έκαψε. Τόν κράτησε για λίγο κοντά του, όσο έκανε ύπακοή. Ένδιαφέρθηκε να μάθη, αν είναι βαπτισμένος και μάλιστα έμαθε και σε ποιά εκκλησία είχε βαπτισθή. Ο Γιωργάκης, συγκλονισμένος από την δύναμη και την χάρι του Γέροντα, έπιθυμούσε να γίνη μοναχός, αλλά δέν μόρεσε.

Ο Γέροντας χρησιμοποιούσε την περίπτωση του Γιωργάκη, για να άποδείξη πόσο μεγάλη είναι ή πλάνη αυτών, πού νομίζουν ότι όλες οι θρησκείες είναι ίδιες, όλες τόν ίδιο Θεό πιστεύουν και ότι δέν διαφέρουν οι Θιβετιανοί μοναχοί από τούς Όρθοδόξους.

Από τό βιβλίο του Ίερ. Ισαάκ
"Βίος Γ. Παΐσιου του Άγιορείτου"

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ της ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΑΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αστέριος Δ. Κάκαλης-Θεολόγος

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.10 €

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ίησού Χριστέ, έλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ